

లోకి తెచ్చుకుంటూ.

నుదుటికి చేతులు ఆసి విచారంగా కూర్చున్న మాధవ్ దగ్గరికి వచ్చాడు వెంకట్రావ్. అంత బాధలోను.. మాధవ్ కి వెంకట్రావ్ ని చూస్తే జాలనిపించింది.

“పాపం వెంకట్రావ్” అనుకుంటూ వుండలేక పోయాడు. ఆయనకేసి ‘అదోలా చూశాడు.

“ఏంటి మాధవ్! డల్ గ వున్నావీవేళ” అంటూ ఆప్యాయంగా పలకరించాడు వెంకట్రావ్.

ఆయన మరీ..మరీ రెట్టింపి అడిగేసరికి. చెప్పక తప్పలేదు మాధవ్ కి.. జరిగింది అంతా పూసగు చ్చినట్లు చెప్పాడు. అంతా శ్రద్ధ వేసి.. చిన్నగా నవ్వుకుని చెప్పడం ప్రారంభించాడు వెంకట్రావ్.

“చూడు మాధవ! ఈ లోకం చాలా విచిత్రమై నది. అర్థం చేసుకోవడం చాలా కష్టం. అందుకు ఎంతో అనుభవం కావాలి. నీకు ఏదైనా సమస్య వచ్చినప్పుడు నలుగురికీ నీ సమస్య చెప్పుకో. అందులో తప్పు ఏమీ లేదు. నలుగురి నుండి సలహా స్వీకరించు. కాని చివరగా నిర్ణయం నువ్వు తీసుకో. అంతేకాని బాధల్ని ఎండెల్లో దాచు కుని.. నీలో నువ్వే బాధపడి. ప్రయోజనం శూన్యం. భార్యలు ఉద్యోగాలు చేసినంత మాత్రాన భర్తల్ని ‘జీరో’లుగా భావిస్తారన్న మాట పూర్తిగా అవాస్తవం. నేనూ మా ఆవిడ ఇద్దరం ఉద్యోగాలు చేస్తున్నాం. పొద్దులే తనని ఆఫీసు దగ్గర ‘డ్రాఫ్’ చేసి వస్తాను. సాయంత్రం తను పల్లెల్ని తీసుకుని

ఇంటికి వెళుతుంది. నేను సరుకులు, కూరగా యలు కొనుక్కుని సాయంత్రం ఏడు తరువాత ఇంటికి వెళతాను. అప్పుడప్పుడు ఇంటి పనుల్లో, వంట పనుల్లో తనకి సహాయం చేస్తుంటాను. తను వద్దంటున్నా వినకుండా!

కాంతారావ్ మెంటాలిటీ నీకు తెలీదోయ్. ఎవ రైనా సంతోషంగా వుంటే చూసి ఓర్వలేడు. ప్రక్క వాడు స్వామి పడుతుంటే చూసి ఆనందిస్తాడు. అతడి సరించి, అతడి మనస్తత్వం గురించి తెలి యాలంటే నీకు కాస్త టైం పడుతుంది. ఇదిగో అయితే వేలు.. తమ్ముడిని బాగా చదివించు” అంటూ డబ్బులు అందించాడు వెంకట్రావ్.

అంతావిని నిర్ఘాంతపోయాడు మాధవ్.

మర్యాదపూర్వకంగా మూడు గంటలకే పర్మిషన్ తీసు కుని ఇంటికి చేరుకున్నాడు మాధవ్.

ఇంట్లోంచి స్వాతి మాటలు వినిపి స్తుంటే.. గుమ్మం దగ్గరే ఆగిపోయాడు. ఫోన్లో మాట్లాడుతున్నట్టుంది.

“నిన్న సాయంత్రం అనవసరంగా ఆయనతో గొడవ పడ్డానే సుధా. పెళ్ళయి ఇంతకాలమైనా ఏనడూ ఆయనతో గొడవ పడలేదు. అలాంటిది నిన్న ఆయన్ని ఎదిరించినట్లుగా మాట్లాడాను. నేను ఉద్యోగం చేస్తానని.. ఆయన వద్దని! ఒక్కరి పైన ఇంత మంది ఆధారపడితే ఆ జీతం ఏం సరిపో తుంది సుధా! ఈ సంవత్సరం మా ఆడబడుచుకి

పెళ్ళి చేయాలనుకుంటున్నాం. కట్న కానుకలు ఎలా తెచ్చి ఇవ్వాలి? అందుకే నేనూ ఉద్యోగం చేసి.. నాలుగు డబ్బులు సంపాదిస్తానంటే ఆయనే వద్దంటున్నారు. ఆయనకి ఎదురు చెప్పలేక, ఆయన కష్టాలు చూసి బాధపడలేక నాలో నేనే సర్ది చెప్పుకుని వుంటున్నాను” అంటోంది స్వాతి.

మెల్లగా తలుపు తట్టాడు మాధవ్. తలుపు తెరి చిన స్వాతి ఎదురుగా నిల్చున్న భర్తను చూసి నివ్వెర పోయి సాదరంగా లోనికి ఆహ్వానించింది. వేడి వేడి కాఫీ తెచ్చి ఇచ్చి.. ప్రక్కనే కూర్చుంటూ...

“సారీ అండీ! నిన్న మీతో కాస్త ఓవరగా బిహేవ్ చేసాను. మీరు హ్యాపీగా వుండాలనే నేను కోరుకుం టున్నాను. రియల్లీ ఐయాం వెరీ సారీ మాధవ్” అంది ప్రేమగా.

“సారీ చెప్పాల్సింది నువ్వు కాదు స్వాతి. నిజంగా సారీ చెప్పవలసింది నేను. నిన్ను సరిగ్గా అర్థం చేసుకోలేకపోయాను. అనవసరమైన ఆలోచనలతో ఏదేదో అనుకుని.. నిన్ను, నీ వ్యక్తిత్వాన్ని కించపరిచేలా మాట్లాడాను. రోపి జాబ్ లో చేరు. నీలాంటి ఉత్తమురాలు నాకు భార్యగా దొరకడం నా జన్మజన్మల అదృష్టం. ఐ లవ్ యూ స్వాతి” అంటూ స్వాతిని మురిపెంగా దగ్గరికి తీసుకుని ప్రేమగా హృదయానికేసి హత్తుకున్నాడు మాధవ్.

-గౌరవాటి శ్రీను
(హైదరాబాద్)

ఒక పగలు-ఒక రాత్రి

కనిపిస్తే కాల్చివేతకు ఆగ్రహం జారీ చేసాడు సూరిడు. రోడ్డుంతా కర్రుల పెట్టి తనొక్కరే.. ఏకచ్ఛత్రాధిపత్యంగా ఆక్రమించుకుంది ఎండ. గింపి తలతొగిరేసుకొంటూ తిరిగిన వాళ్ళని వడదెబ్బ కొట్టి ఇళ్ళల్లోనికి విసిరేసింది. పిండేసిన తడిగుడ్డల్లా ఎండ పోయిన దేహాలు. పెరటి నావుల్ని సైతం ఊడ్చుకు తాగేసింది రాకాసి. కుండమీద వాలిన బొండుకాసి గులక రాళ్ళున్నేసినా దాహం తీరనే లేదు. నీళ్ళివ్వలేక ఒట్టిపోయిన కుక్కలు ముందు లోటు పూవులేని బజ్జెట్ లా భాళి కుండల క్యూ పెరిగిపోతోంది. ఎండమంటను మించిపోయిన కడుపుమంటని కాసిన్ని గంజినీళ్ళు ఇల్లి అర్చుకుందామని బతుకు తెరువని భద్రంగా గంపనిండా పేర్చుకొని గంపెడా శతో

ముడుతలు పడ్డదేహం.. మిడతలా మాడిపోయింది. ఎండమండిన రోడ్డు మీద కుండపగిలిన చప్పుడు. బొమ్మ చెముళ్ళు మొలిచిన సమాజం చెవులకు చేరని సవ్వడి. “ఈ పాపం మాత్రం మనిషిదే.” అంది. తల తేగ నరకబద్ధ మొండెం లోంచి మోడువారిన గొంతుతో మూగగా ఒక చెట్టు. ★ ★ ★ ఎవరో...? పవరు గొంతునొక్కారు. కీమ మంటూ ఫ్యాను సీలింగుకి ఉరే సుకుంది. స్వేచ్ఛ అభించిన దోమలు దోపిడీ దొంగలయ్యాయి. తూట్లుపడు తోన్న ఒంటిమీద మోగేది ఒకటే తాళం. అంతవరకూ వాణోసుకుని ఒంటిని కరుచుకున్న దుప్పటి గిరాబేయబడి విరహ గీతాన్నందుకుంది. గాలిని వెదుక్కుంటూ కిటికీ రెక్కల్ని విప్పుకుంది. హలో.. అన్న సగరం నోటిలో కార్టన్ మోనాక్సైడ్ దుర్వాసన. ఒళ్ళంతా పొగమూరిన గాయాలతో సగరపు గాలెక్కడో దాక్కుంది. ఉక్క పోత విసిరికొడితే... పెరటి తలుపు తటాలున తెరచుకుంది. మేడ నా కోసం మెట్లని పరిచి స్వగత గీతం పాడింది. చల్లని వెన్నెల కౌగిల్లే కరిగిపోదామనుకొంటే... రిసాయనాల వాసన గుప్పు మంది. నింగిలోంచి తొంగి చూస్తూ.. చందమామ దొంగనవ్వు నవ్వింది. కన్నుగీటుతూ.. “పట్టుణ జీవీ.. నిదురపట్టని జీవీ.. పద.. కనీసం... వేసవి లోనైనా చల్లగా పట్టె కు జారుకోదాం అన్నది.

-గరమెళ్ళ నాగేశ్వరరావు (చోడవరం)